

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Dary, dary

Když slyším slovo „dary“, vyskočí mi na mysli pohádka „Tři veteráni“, a v ní rčení: „Dali dary? Dary dali, ale jakpak jsme s nimi naložili? ... Ale o téhle pohádce nechci psát, i když s ní máme společné my všichni to, že dostáváme dary, jenže většinou o nich ani nevíme. Vlastně se mi zdá, že větší radost a potěšení má ten, kdo dary dává než ten, který je přijímá. Před Vánoci zažíváme vnitřní radost z toho, jak se těšíme, jakou radost svému blízkému uděláme právě tím svým dárkem, nad kterým jsme dlouho přemýšleli a nosili v hlavě, co by asi můj drahý potřeboval a čím bychom jej nejvíc překvapili. A tak nám Pán denně naděluje a my bez povšimnutí bereme a ani nevíme, že jsme obdarováni, možná jsme už zvyklí spíše kritizovat.

Paní profesorka Jiřina Kolářová nám kdysi říkala, že kdyby existovalo něco lepšího než to, co právě dostáváme od Pána, pak On by nám to dal. Takže když píchnu kolo na dálnici a třesu se zimou a strachem, jestli se mi rychle rezerva podaří namontovat, potom se mám radovat a jásat, protože to je právě to nejlepší a kdyby bylo něco lepšího, pak by mi to Pán dal? To po mně opravdu nikdo nemůže chtít, abych něčemu takovému uvěřila. Ačkoliv svatý František z Assisi to uměl! Když jej lotři ztloukli, zpíval Bohu chválu. (Jenže tehdy ještě nebyly auta, argumentuje moje pýcha.)

A tak chci pevně držet ve svých rukách to, co bude a nemíním se ani trochu nechávat nemile překvapovat. Ani možná nevím, jak moc mi chutná MOC a jak jsem závislá na tom „být mocná“. A že bych snad považovala za dar bezmoc? No to už vůbec ne.

Přece žít v pohodě znamená mít věci pod kontrolou, mít auto, které je zánovní a hned tak se nepoláme, mít bojler, který nepřestane topit zrovna v únoru, když jsou největší mrazy, mít jistotu, že když se vydám na pouť, nebude celý den pršet... a ono jo. Právě loni na naší tradiční farní pěší pouti na Vranov, 14 km dlouhé, začalo ráno mírně poprchávat. Modlili jsme se poctivě a hezky, aby déšť ustal, ale jako bychom to hnojili, pršelo víc, pak už lilo a potom už padalo na zem celé nebe. Byli jsme všichni mokří na kost. No, co už. A tak jsme šli. V duchu jsme se hněvali na ta oblaka, proč nám to dobrý Bůh dělá? Ostatní jedou auty v pohodě a my blázní, poutníci a zrovna takhle. To jsou chvíle totální bezmoci, nejde se vrátit, nejde nic než jít. Otázka, co na Vranově, když z nás teče voda jako z vodníků? Nezbyvá, než se tomu zasmát. To bude dooobrá, jak tam budeme na mši svaté jako vooooodníci a nebo snad „podvodníci?“ Nakonec naši domáci, co jeli autem, dovezli věci na převlečení, takže jsme neumrzli v tom ledovém moku... Kdosi jiný, mocný a dobrotivý, to za nás vyřešil.

Tuto pouť chodíme od dětství a ještě nikdy nelilo až letos. Všechny předešlé poutě za krásného počasí se v mé hlavě slily v jeden celek, jen tahleta pouť ne, na tu nikdy nezapomenu. Byla docela

jiná a navzdory všemu jaksi podivně krásná. Nakonec jsme měli všichni obrovskou radost, jako nikdy předtím. Že jsme to vydrželi, že jsme hrdinové, prostě že nejsme „žádný ořezávátka“.

Když jsme v roce 2014 cestovali autem do Schoenstattu na 100. výročí založení, jeli jsme v nejlepší náladě, natěšení na všechno slavné a veliké, co tam zažijeme. Asi po hodině jízdy po dálnici v autě začala podezřele svítit červená kontrolka a hned nato auto přestalo táhnout, právě v kopci poblíž Jihlavy v zúženém pruhu, za námi tiráci tělo na tělo, vlevo takové ty kuželíky a staveníště. V jakési okamžité hrůze, že se zastavujeme, na poslední hlt nafty jsem hukla doleva do staveníště. Auto už nenastartovalo, ani nevzdechlo. Následovalo několik telefonátů, poté odtahová služba, která nás naložila a odtáhla do Jihlavy do opravny. Pracovník servisu konstatoval polámaný alternátor. Ten vyměnili, on pak došel za námi a říká, jestli jsme si vědomi, že na předním kole u auta je guma sjetá tak, že je vidět textilní mřížka. „A kam to jedete?“, ptá se pracovník, „do Německa“, odpovídáme. „No, tak to bych si nepřál vás vidět, jak byste dopadli na německé dálnici s neomezenou rychlostí s touto pneumatikou.“ Díky, drazí naši andělé strážní, že jste nedopustili to, co nás pravděpodobně

čekalo v následujících kilometrech. To by člověk nevymyslel, že se musí nečekaně pokazit alternátor, aby se někdo podíval zespodu na auto a zjistil tuto závažnou závadu na pneumatice. A tak nám dali auto do pořádku a my jsme dojeli šťastně do Schoenstattu. Bohu díky, Pane, žes měl i tentokrát vše pod kontrolou, žes ochránil naše životy. K tomuto příběhu ještě dodávám, že když jsme se o pár dní později vraceli domů, koukala jsem zrakem ostřížím v oblasti Jihlavy, jak vypadá to místo, kde jsme předtím stáli na staveništi. Jednoznačně jsme je identifikovali z protistrany dálnice, jenom ten zúžený pruh už nebyl oddělen od staveniště těmi lehce postavenými kuželíky, ale pevnou betonovou zídou. Když jsem to uviděla, zatajil se mi dech. Tak andělé museli čekat s tím betonem, abychom my ještě stihli vyjet mezi kuželíky. Kdyby tam byli dali beton o tři dny dřív ...

V říjnu v našem kostele v Drásově, přesně 23.10., máme adorační den. Dětem v náboženství kážu: „Kdyby přijel do naší vesnice nevím kdo, třeba sám prezident zeměkoule, nic to není proti tomu, když sem k nám, v tento den zvlášť a mimořádně, dojde Pán Ježíš. Dokonce s námi stráví celý den. Je to den zcela jedinečný a velký a nejužasnější. Můžete jít na audienci ke Králi a on tam na vás čeká. Nebude vám

říkat, že jste špatně oblečení, nebude vám nic vytýkat, bude se usmívat a laskavě s vámi mluvit.

Bůh, který stvořil celý ráj, celý vesmír a slunce a hvězdy, bude tady v našem malém kostelíku na nás čekat.“ V tento den kdysi zemřela moje prababička, v domě naproti kostelu. Zemřela mladá a zanechala malé děti, ach, jak se jí asi těžko odcházelo. Pán o tom věděl, přišel si pro ni v den výjimečných milostí. Ten den mám ve veliké úctě. Loni krátce předtím nastala protikoronová opatření a pan farář v neděli 18.10. neohlásil adorační den. Myslela jsem si, že zapomněl. Telefonovala jsem mu a nabízela, že lidi obtelefonuji, udělám rozpis, kdo kdy bude v kostele, postarám se o všechno ... pan farář řekl, že rozhodl, že to nebude dělat. Že to uděláme kdykoli, za týden dva, až opatření poleví. Ochromla jsem v tom telefonátu, už jsem neměla sílu mu říkat, že opatření nejspíš nepoleví za týden dva, ba spíše za několik měsíců, že otec biskup naopak nabádá, aby byly kostela otevřené a lidi tam mohli chodit během dne. Už jsem nic neargumentovala, jako by mi to všechno vyrazilo dech. Zranilo mě to nesmírně. Zranilo mě, že jsem bezmocná, nejraději bych byla kopala jako malé dítě kolem sebe, to přece není možné. A bylo. Den nato v pondělí 19.10. jsem onemocněla koronavirem.

Ležela jsem v posteli a přemýšlela, co udělat. Ještě jsem mohla sama zorganizovat lidi z farnosti, obvolat je, poprosit kostelníka, aby otevřel, leccos šlo dělat, ale to mi nepříslušelo. Moje byla jen bezmoc. A tak jsem se rozhodla, že ten den teda budu adorat jen já sama. Od rána od 8.00 jsem se začala modlit doma v posteli. Vydržela jsem do desíti. To nedám, celý den nevydržím, nemá to cenu. A tak kdo tam bude s naším Pánem, když On tam je a čeká nás? Bezmoc mě tolik bolela. A pak mi napadlo, že po stranách na takových výstupcích, jsou sochy svatých. Je tam svatý Cyril a Metoděj, svatý Václav, svatá Terezička. Když oni tam jsou, tak se nedá nic dělat, oni to vezmou za nás. A už jsem psala excelovskou tabulku – rozpis služeb při adoraci:

10.00 – 10.30 – svatý Cyril a Metoděj – prostě, drazí bratři, za dar víry pro náš národ., 10.30 – 11.00 – svatý Václav – pros, drahý svatý Václave za náš národ a ty, kdo ho vedou., 11.00 – 11.30 – svatá Anežka – pros drahá Anežko za naše nemocné, a tak to šlo dál až do 20.00. A pozvala jsem ještě svatou Ludmilu a Vojtěcha, Jana Sarkandra a Zdislavu a svatého Františka a Dominika, Antonína a Augustýna, svatou Ritu a svatou Moniku, svatou Hedviku a Terezičku a velkou Terezii a Matku Terezu a Jana Pavla II. A svatého Nor-

berta. Od každého jsem prosila o něco, co mi přišlo, že je jim vlastní. A garantem celé akce jsem ustanovila Pannu Marii a od té jsem prosila o VŠECKO. Věřte nebo nevěřte, vím jistě, že oni tam byli. Až jsem se vyzdravěla z koronáče, prvně jsem šla na kúr se podívat, jestli se něco změnilo v kostele, když Oni tam byli! Změnilo. Oni tam nejen byli v ten adorační den, oni tam zůstali. Nějak jsem si jistá, že tam jsou pořád a ptala jsem se, jestli se jim u nás líbí, a oni, že moc líbí...

Potom jsem se na pana faráře už zase dívala s láskou, zapomněla jsem se už hněvat, když to, že nechtěl adoraci, přineslo takový div milosti!

A tak vidím Matku Boží se Synem na klíně, Matku Boží Bolestnou, tichou, nejtišší. Ona nic nedělá. Jenom tu je.

Maria, Nejmocnější, bezmocná, Královno, Matko Boží, nauč nás pokoře, abychom bezmoc mohli vzít jako dar z Božích rukou. Možná není nic cennějšího. Kdyby byl dobrý Bůh mohl dát Panně Marii něco víc než bezmoc, dal by.

Maria, Královno nás všech bezmocných, přimlouvej se za nás!

Alena Lavičková

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz